

svého služebního poměru podléhala povinnému pojištění. Ručí tedy žalovaná sama za celou škodu.

Nejvyšší soud změnil k dovolání žalované částečně rozsudek odvolacího soudu a přiznal žalobkyni měsíční rentu toliko ve výši 41 Kč 25 h.

D ů v o d y:

Pokud vytýká dovolatelka, že odvolací soud vzal za prokázáno, že žalobkyně podléhá pensijnímu pojištění, jak bylo právoplatným výměrem všeobecného pensijního ústavu uznáno, a pokud dále doličuje, že pracovní soudy jakož i ostatní řádné soudy nejsou vázány tímto výměrem, kterým podle § 159 zák. č. 26/29 sb. z. a n. vázány jsou jen pojišťovací soudy, neshledává dovolací soud výtku tuto opodstatněnou. Jde tu o řešení otázky předurčující, a to otázky práva veřejného, o které rozhodují úřady správní. Uznal-li pak pensijní ústav právoplatně žalobkyni za zaměstnankyni povinnému pojištění podléhající, váže toto usnesení, vydané správním činitelem v jeho působnost i soudy (viz rozh. č. 5804 a 13.673 sb. n. s.). Nebylo proto ani přípustné, aby soud tuto otázku jako pro nárok žalobní předurčující přezkoumával, když byla již příslušnými úřady správními s konečnou platností rozhodnuta. Pokud však jde o ustanovení § 177 a) zákona č. 125/31 sb. z. a n. nutno přisvědčiti dovolatelce. O pojistné povinnosti žalobkyně bylo rozhodnuto výměrem ze dne 15. května 1931, který byl dle dopisu Úřadovny B všeobecného pensijního ústavu v B. ze 24. května dne 26. května 1931 zaslán žalované firmě i žalobkyni, a který nabyl právní moci rozhodnutím zemského úřadu ze dne 31. května 1932. Již ve zmíněném výměru z 15. května 1931 jest uvedena započitatelná doba toliko od 1. března 1928 do 30. dubna 1931, tedy již z něho vysvítá, že předchozí doba totiž od 1. března 1925 do 1. března 1928 žalobkyni započtena nebyla, pokud se týče, nebude. Bylo proto na žalobkyni dle § 177 a) zák. č. 125/31 sb. z. a n. ve lhůtě v tomto zákonném ustanovení určené, totiž ve lhůtě do 30. června 1932, uplatniti nároky na zvýšení dávek pensijních o částku, která by odpovídala započtení poloviny doby odbyté ve služebním poměru, který by byl zakládal pojistnou povinnost, kdyby za jeho trvání byly platily právní předpisy tohoto zákona, pokud tato doba nebyla pro vyměření dávek již podle § 177 odst. 1 zák. č. 26/29 sb. z. a n. započtena.

Poněvadž pak žalobkyně nepoužila tohoto svého práva, kterým mohla odvrátiti polovici škody, jejíž náhrady na žalované firmě se dožaduje, zavinila tímto opomenutím ztrátu nároku na zvýšení dávek pensijních podle § 177 a) zák. č. 125/31 sb. z. a n., a proto není oprávněn její nárok na náhradu polovice požadované škody.

Čís. 14161.

Je-li v pozemkové knize zaznamenáno nadzástavní právo na případnou regresní pohledávku ručitele za knihovní pohledávku zajištěnou na

téže nemovitosti v dřívějším pořadí, a byl-li při této kauční hypotece ručitelově v době záznamu nadzástavního práva ještě podle § 469 a) obč. zák. poznamenán závazek vlastníka dáti hypoteku, za niž se ručitel zaručil, po zaplacení vymazati, jest výmaz závazku vlastníkovu k výmazu hypoteky účinný proti ostatním hypotekárním věřitelům, nikoliv však i proti věřiteli zaznamenaného nadzástavního práva na kauční hypotece, nevzdal-li se oprávnění na výmaz hypoteky po zaplacení pohledávky, a jest z rozvrhové podstaty částku, která by připadala na regresní pohledávku ručitelovu, kdyby se nebral zřetel na hypoteku, jež měla býti vymazána, podle § 224 ex. ř. uložit na úrok, nedoložil-li nadzástavní věřitel podle § 210 ex. ř., že zajištěná pohledávka regresní je po právu a již způsobila k uspokojení. Bude na nadzástavním věřiteli, chce-li vymáhati vydání uložené částky, nejen, aby prokázal, že jeho exekuční titul nabyt právní moci, nýbrž i, že a jakou částkou ručiteli v rámci kauční hypoteky již pohledávka vznikla, po případě by prokázal, že ostatní věřitelé jsou s tím srozuměni, by jim uložený peníz byl vydán.

(Rozh. ze dne 9. února 1935, R II 17/35.)

P r v ý s o u d rozděluje nejvyšší podání přikázal mimo jiné firmě Bratří B-ové v M. O. na její pohledávku 60.000 Kč s přísl. zaznamenanou pod C 82 na jistotní pohledávce Eduarda o Josefa Z-ových, váznoucí na nemovitosti pod pol. C 77 zbytek nejvyššího podání 15.167 Kč 45 h. Přikázaný peníz uložil na úrok a výplatu jeho učinil závislou na průkazu likvidity jistotní pohledávky a právní moci exekučního titulu, na základě kterého byla pro firmu Bratří B-ové pohledávka jejich zaznamenána. K odporu téže firmy nebyla přikázána pohledávka Spořitelního a záloženského spolku v N. H. 22.000 Kč s přísl., váznoucí pod C 85 v pořadí zástavního práva pro pohledávku téhož spolku 30.000 Kč pod C 63 váznoucího. R e k u r s n í s o u d k rekursu Spořitelního a záloženského spolku v N. H. změnil napadené usnesení tak, že přikázal stěžujícím si spolku přihlášenou pohledávku 22.000 Kč s přísl., celkem 24.250 Kč 75 h, váznoucí pod C 85 v prvním knihovním pořadí (v pořadí původního zástavního práva pod C 63), odporovatele odkázal na pořad práva a rekursu firmy Bratří B-ové do podmínek, na které byla vázána výplata jí přikázané pohledávky, nevyhověl. D ů v o d y : Ad 1. Rekurs Spořitelního a záloženského spolku v N. H. jest opodstatněn. Na nemovitosti vl. čís. 179 pozemkové knihy kat. území V. K. jest pod položkou C 63 zapsáno zástavní právo pro pohledávku Spořitelního a záloženského spolku v N. H. v obnose 30.000 Kč s přísl. podle dlužního úpisu ze dne 18. září 1925. Podle knihovního pořadí bylo k této pohledávce, předpokládajíc její správnost, přihlížeti na prvním místě. Podle kvitance ze dne 23. ledna 1933 a dlužního úpisu ze dne 6. ledna 1933 vložen byl pod položkou C 85 převod práva zástavního, váznoucího pro pohledávku Spořitelního a záloženského spolku v N. H. v obnose 30.000 Kč s přísl. podle dlužního úpisu ze dne 18. září 1925 pod položkou C 63, pro novou pohledávku téhož věřitele v obnose 22.000 Kč s přísl. Než v mezidobí došlo k následujícím knihovním zápisům v pořadí, jak zde

uvedeno: a) Pod doložkou C 77 vloženo bylo podle prohlášení ze dne 18. května 1931 zástavní právo pro kauci a možnou škodu do výše 60.000 Kč s přísl. pro Eduarda Z-a a Josefa Z-a. b) Pod pol. C 78 poznamenán byl závazek vlastníka k výmazu všech předcházejících pohledávek po jejich částečném neb úplném zaplacení. c) Pod pol. C 82 znamená bylo na pohledávce Eduarda a Josefa Z-a v obnose 60.000 Kč, pol. C 77, zástavní právo pro pohledávku firmy Bratří B-ové, v obnose 60.000 Kč s přísl. d) Pod pol. C 84 vložena byla výmaz závazku zapsaného pod pol. C 78. K převodu zástavního práva pro novou pohledávku Spořitelního a záloženského spolku v N. H. v obnose 22.000 Kč s přísl. došlo tedy časově až po vkladu výmazu pod d) uvedeného a po vkladu zástavního práva pro pohledávku prot. firmy Bratří B-ové. Při rozvrhovém roku podala firma Bratří B-ové odpor proti tomu, aby se při rozvrhu přihlédalo k pohledávce Spořitelního a záloženského spolku v N. H. v obnose 22.000 Kč s přísl. z důvodů, že převod zástavního práva pro novou pohledávku tohoto věřitele jest odporovatelný. Soud první stolice zřejmě si osvojil tento názor odporovatelnosti, neboť prohlásil výmaz závazku C 78 vůči odporovateli za neúčinný, a k pohledávce Spořitelního a záloženského spolku v N. H. v obnosu 22.000 Kč v pořadí starého zástavního práva položka C 63 nepřihlížel. Stanovisko soudu první stolice není správné. Rozhodnutí o otázce odporovatelnosti převodu práva zástavního pro novou pohledávku závisí nejen na posouzení právním, nýbrž na zjištění sporných skutkových okolností i úmyslu zkrátiti věřitele. Měl proto soud první stolice vyřízení odporu odkázati na právní pořadí a s pohledávkou Spořitelního a záloženského spolku v N. H., proti níž čelil odpor odkázaný na právní pořadí, zatím tak naložiti, jako by nebyla popřena ani co se týče žádané částky, ani tvrzeného pořadí; když tak neučinil, nýbrž odpor ihned vyřídil a k pohledávce popřené nepřihlížel, pochybil. Náprava byla zjednána hořejším způsobem. Ad 2.) Po rozhodnutí rekursního soudu o rekursu spořitelního spolku v N. H. jest patrné, že rekurs firmu Bratří B-ové jest již bezpředmětným, neboť na její pohledávku se již vůbec nedostane. Mohl by proto rekursní soud se omeziti jen na odkázání rekurentky firmy Bratří B-ové na rozhodnutí ad 1.). Než rekursní soud jde dále a vyřizuje její rekurs i věcně. Rekurentka firma Bratří B-ové se cítí dotčena tím, že prý v napadeném rozvrhovém usnesení učiněna byla výplata částky jí poukázané závislou na průkazu likvidity její pohledávky. Takovou závislost však soud první stolice nevyslovil. Průkaz likvidity žádá soud první stolice po Eduardu a Josefu Z-ovi ohledně jejich pohledávky v obnose 60.000 Kč pol. C 77, kdežto na rekurentce firmě Bratří B-ové žádal soud první stolice pouze průkaz o pravomoci rozsudku krajského soudu v N. J. č. j. Ck I 7/32—26. Z toho vidno, že její rekurs byl i bezdůvodný.

N e j v y š š í s o u d na dovolací rekurs věřitelky firmy Bratří B-ové změnil částečně usnesení rekursního soudu a z přikázané pohledávky Spořitelnímu a záloženskému spolku v N. H. 24.250 Kč 75 h přikázal jen 9.083 Kč 30 h, stěžující si firmě zbytek její 15.167 Kč 45 h za podmínek, v usnesení prvního soudu stanovených.

D ů v o d y :

Není správný názor rekursního soudu, že pohledávka Spořitelního a záloženského spolku v N. H. 22.000 Kč s přísl. knihovně vložená podle dlužního úpisu z 6. ledna 1933 pod C 85 se měla přikázati celá z nejvyššího podání přede všemi ostatními knihovními pohledávkami, a že odpor dovolací rekurentky proti jejímu přikázání měl býti odkázán na pořad práva, ježto se opíral o to, že převod zástavního práva vloženého pro pohledávku téže hypotekární věřitelky z dlužního úpisu z 18. září 1925 pod pol. 63 na tuto novou pohledávku 22.000 Kč je odporovatelný. Stěžovatelka neodporovala totiž přikázání pohledávky 22.000 Kč s přísl. jen proto, že převod zástavního práva pod položkou C 63 na tuto novou pohledávku je odporovatelný podle § 2 odp. řádu, nýbrž předem a hlavně proto, že tento převod je oproti ní bezúčinný, poněvadž se stal bez jejího souhlasu, ač je pro ní pod položkou C 82 zaznamenáno nadzástavní právo na případnou regresní pohledávku ručitelů J. a E. Z. zapsanou pod položkou C 77, a ač při této kauční hypotéce byl v době záznamu nadzástavního práva ještě podle § 469 a) obč. zák. poznamenán závazek vlastníka dáti hypotéku pod pol. 63 po zaplacení pohledávky vymazati. Rozhodnutí o tomto odporu, čelícím proti pořadí pohledávky 22.000 Kč závisí pouze na rozhodnutí právní otázky, zda výmaz poznámky závazku vlastníka k výmazu hypotéky pod pol. 63 povolený na žádost hypotekárního věřitele pod pol. C 84 je účinným i vůči stěžovateli. Podle § 231 ex. ř. bylo proto rozhodnuto o odporu stěžovatelově již v rozvrhovém usnesení, a to tak, že zmíněná právní otázka měla býti zodpověděna záporně. Stěžovatelce byl totiž v důsledku zajišťovací exekuce povolen záznam nadzástavního práva na zmíněnou kauční hypotéku J. a E. Z. a týž je proto oprávněn z této regresní pohledávky hledati uspokojení podle knihovního stavu, jaký byl v době záznamu nadzástavního práva, tedy v případě zaplacení pohledávky vtělené pod pol. 63 bez ohledu na pohledávku, na kterou zástavní právo pod položkou 63 bylo převedeno. Výmaz závazků vlastníka nemovitosti k výmazu hypotéky pod C 63 zapsaný pod C 84 je proto sice účinný oproti ostatním hypotekárním věřitelům, nikoli však i oproti stěžovatelce, která se nevzdala oprávnění na výmaz hypotéky po zaplacení pohledávky. Z rozvrhové podstaty měla proto částka, která by připadla na zmíněnou regresní pohledávku, kdyby se nebral zřetel na hypotéku pod položkou C 63, býti podle § 221 a 224 ex. ř. uložena na úrok. Naproti tomu je dovolací recurs neodůvodněným, pokud napadá usnesení nižších soudů, dle nichž by na úrok uložena částka mohla býti přikázána stěžovatelce, až bude prokázána likvidita nadzástavním právem stěžovatelčiným zatížené regresní pohledávky z náhrady škody naproti povinnému. V rozvrhovém řízení nutno totiž (§ 210 a 224 odst. 1 ex. ř.) zásadně žádati listinný doklad, že zajištěná pohledávka z úvěru anebo z důvodu možné náhrady škody je po právu a již způsobilá k uspokojení. Stěžovatelka se takovým listinným dokladem nevykázala a exekuční soud nebyl povinen vyhledati listiny jsoucí průkazem pohledávky v jiných soudních spisech (sb. n. s. 4864, 5962). Bude proto na nadzástavní věřitelce nejen, aby prokázala, že její exekuční titul nabyt právní moci (sb. n. s. 5980), nýbrž i že a jakým penízem hypotekárním věřitelům v rámci

kauční hypotéky již pohledávka vznikla, po případě aby prokázala, že zadnější věřitelé jsou s tím srozuměni, aby jim uložený peněz byl vydán (sb. n. s. 7869, 10.773).

Čís. 14162.

Není zmatečností podle § 477 čis. 6 c. ř. s., rozhodlo-li o návrhu na složení k soudu podle § 1425 obč. zák. procesní oddělení soudu, nikoliv oddělení nesporné.

(Rozh. ze dne 14. února 1935, R I 10/35.)

P r v ý (p r o c e s n í) s o u d přijal za sporu od žalovaného vkladní knížku, již žalovaný složil podle § 1425 obč. zák. k soudu. **R e k u r s n í s o u d** zrušil usnesení prvního soudu o tom pro zmatečnost, a odmítl návrh žalovaného, by složení knížky vkladní pro žalobce bylo vzato na vědomí. **D ů v o d y:** Jde o složení zažalovaného dluhu k soudu po rozumu ustanovení § 1425 obč. zák. Složení dluhu k soudu podle právě jmenovaného předpisu je věc řízení nesporného, o které procesní soud rozhodovati nesmí a učinil-li tak přece, dopouští se tím zmatku podle § 477 čis. 6 c. ř. s. Poněvadž pak rozhodl o návrhu podle § 1425 obč. zák. soud procesní, bylo napadené usnesení pro zmatek § 477 č. 6 c. ř. s. z moci úřadu zrušeno a dotýčný návrh odmítnut.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu, jemuž uložil, by o rekursu žalobcově znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Složení dluhu k soudu podle § 1425 obč. zák. je věc řízení nesporného. Avšak okolnost, že o příslušném návrhu rozhodlo procesní oddělení soudu první stolice místo oddělení nesporného, by mohla býti závadná jen s hlediska rozvržení práce (§ 28 j. ř.). Tím však nebyla založena zmatečnost podle § 477 čis. 6 c. ř. s. Nelze tvrditi, že soud první stolice rozhodl o tomto návrhu v řízení sporném, jak to předpokládá § 477 čis. 6 c. ř. s., neboť nějaké řízení nebylo vůbec o něm zahájeno, nýbrž soud první stolice se omezil na usnesení, že se vklad přijímá k soudu. Nejsou tu proto předpoklady zmatečnosti podle čis. 6 § 477 c. ř. s.

Čís. 14163.

Jest rozeznávati věcnou nepřislušnost od nedovoleného hromadění nároků v téže žalobě (§ 55 j. n., § 227 c. ř. s.).

Bylo-li v žalobě podané u okresního soudu nepřipustně hromaděno několik nároků v celkové výši přes 5.000 Kč, jde o formální vadu, která jest napravena tím, že žalobce obmezí nárok celkem na 5.000 Kč, vzdav se přebytku.

(Rozh. ze dne 14. února 1935, R I 96/35.)